

opusdei.org

Carta do Prelado (maio de 2015)

Mons. Xavier Echevarría suxire na súa carta de maio acudir á oración para "recompór até a máis mínima fisura" na relación entre as persoas dunha familia.

29-05-2015

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

O comezo do mes de maio, especialmente dedicado á Virxe en moitas nacións, lémbraunos que habemos de levar a todas partes o

ambiente de Nazaret, as virtudes e os modos de comportarse da Sacra Familia, dun modo moi especial a través do exemplo de Santa María.

Hoxe celebramos a conmemoración litúrxica de san Xosé artesán: o home no que Deus confiou para que cuidase de Xesús e da Santísima Virxe, as súas dous grandes tesouros na terra. Esta festa, verdadeiro pórtico do mes de María, convídanos a entrar máis profundamente na casa de Nazaret. E non esquezamos que ese fogar pervive agora na Igrexa, verdadeira familia de Deus; nas moradas dos cristiáns, e nesta *pequena familia* dentro da Igrexa, que é a Prelatura do Opus Dei.

Ao longo deste ano mariano, rezamos e rezamos perseverantemente e de modo moi especial pola institución familiar, para que reflicta con plenitude o designio de Deus e acomódese ao divino modelo que se

nos mostrou en Belén, en Nazaret e en calquera lugar onde Xesús descansaba dos seus fatigosos viaxes. Como non pensar tamén na casa de Betania, onde Lázaro, Marta e María ofrecíanlle aloxamento para que o Mestre repousase, esmerándose por brindarlle o mellor! Por iso o noso Pai -coñecédolo ben- chamaba *Betania* aos sagrarios e impulsábanos a ter continuos detalles de atención e de agarimo co noso Señor, adorando a Xesús con María e con Xosé.

Aínda que en todo momento tratemos de reproducir nos nosos fogares o ambiente da Sacra Familia, non nos debe estrañar que, ás veces, non saibamos reflectir a serenidade que alí reinou sempre. Consideremos o que lles sucedeu a María e a Xosé, cando tiveron que fuxir precipitadamente da persecución de Herodes; sen esquecer que, na Igrexa primitiva, xunto ás descrições da harmonía que unía aos primeiros

cristiáns, non faltan páxinas nas que se relata como se nublabas en ocasións a paz, por mor das persecucións, das incompreensións do ambiente ou, mesmo, do mal comportamento dalgúns. Con todo, coa axuda do Espírito Santo, superaron aqueles obstáculos e foron fieis a Xesucristo cunha serena lealdade.

No seo dun fogar poden xurdir diferenzas esporádicas e crebarse, polo menos por momentos, o clima de agarimo tan propio dunha vida de fe. Nestes casos -como sempre- hase de recorrer á oración, para recompor até a máis mínima fisura entre os diversos membros da familia, e tamén para colaborar ao ben da sociedade, xa que ***existe un vínculo estreito entre a esperanza dun pobo e a harmonía entre as xeracións***[1]. E engadía o Papa noutra ocasión: **a unión de fraternidade que se forma na**

familia entre os fillos, se leva a cabo nun clima de educación á apertura aos outros, é a gran escola de liberdade e de paz (...). Quizá non sempre somos conscientes, pero é precisamente a familia a que introduce a fraternidade no mundo![2].

Nos últimos anos da súa vida, san Xosemaría mantivo reunións con moitas persoas que lle expuñan os seus pequenos e non tan pequenos problemas, e pedíanlle consellos. Non era infrecuente que os pais e nais de familia sufrisen porque algúns dos seus fillos ou das súas fillas mostrábanse rebeldes ao chegar á adolescencia. O noso Fundador procuraba tranquilizarlles e lembráballes que, a esa idade, a rebeldía existiu sempre, aínda que quizá en tempos recentes tomou máis relevo. Pero o remedio, xunto coa oración, non cambiou: ***que estas sereno cos teus fillos, que***

non lles deas unha losqueada porque si. Os mozosponse rabiosos, ti moléstasche, sofres porque os queres moito e, ademais, tesche que desenfadar. Ten un pouquiño de paciencia, rífalles cando xa se che pasou o enfado, e a soas. Non os humilles diante dos outros irmáns. Fálalles razoando un pouco, para que se dean conta de que deben obrar doutra maneira, porque así agradan a Deus. Deste xeito, vaslles educando e, o día de mañá, poderán abrirse camiño na vida e ser bos cristiáns e bos pais de familia, se Deus lévaos por aí.

De modo que o primeiro que hai que facer é evitar os dous extremos: a demasiada bondade e o rigor[3].

San Xosemaría tomou do Evanxeo este modo de obrar. Nas súas conversacións cos pais, é fácil

recoñecer as instrucións do Señor sobre a práctica caritativa da corrección fraterna, aínda que nestes casos non se lle atribúa propiamente ese nome. No Opus Dei, todos habemos de esmerarnos por por obra este compromiso cristián tan unido aos ensinos do mesmo Xesucristo. Enténdese así que o noso Pai, entre as preguntas que formulaba para *tomar o pulso* ao chegar a un Centro, figuraba esta: ***vívese a corrección fraterna?***

Aprendemos que san Xosé recibía mensaxes do ceo durante o soño; e, fixándose neste feito, o Papa advirte que **non é posible unha familia sen soñar. Cando nunha familia pérdese a capacidade de soñar, os mozos non crecen; o amor non crece, a vida debilítase e apágase**^[4]. E ofrece aos pais e nais a seguinte invitación, para que a consideren cada día antes de retirarse a descansar: **Hoxe soñei co**

futuro dos meus fillos? Hoxe soñei co amor do meu esposo, da miña esposa? Hoxe soñei cos meus pais, cos meus avós que levaron a historia até min?[5].

Son cuestións que, dun modo ou outro, cabe que todos nos expoñamos. Consideremos a diario se rezamos polos nosos irmáns e as nosas irmás na Obra, polas nosas familias e polas persoas que frecuentan o labor apostólica; se pedimos a Deus para eles o mellor, o que máis necesiten; se pensamos na oración como axudarlles..., se sabemos prestarlles servizos sen esperar nada a cambio: xa nos queren!

Con gran poder -así se relata no libro dos Feitos- os Apóstolos daban testemuño da resurrección do Señor Xesús; e en todos eles había abundancia de graza[6]. A impulsos do Espírito Santo, superaban con

optimismo os obstáculos que se opuñaan ao seu labor; e mesmo se enchían de gozo se debían padecer inxurias, cárcere, azoutes, polo nome de Xesús[7]. Esta fortaleza de ánimo, este crecerse ante as contradicións, reforzábbase cos coidados que a Nai de Xesús -Nai tamén de cada un deles- dispensáballes. Desde que o Paráclito descendeu en Pentecostés, tratábana con máis confianza filial. ***A oración dos discípulos*** -escribe o noso Pai a este propósito- ***acompaña á oración de María: era a oración dunha familia unida***[8]. Así habemos de proceder nós, especialmente durante a tradicional Romaría de maio, que este ano garda un contido único: deixar confiadamente nas mans da nosa Nai a oración da Igrexa polos froitos do Sínodo sobre a familia, que se celebrará en outubro.

Ademais, mañá cúmprense oitenta anos da data en que naceu na Obra

este Costume da Romaría de maio, que xa fixeron moi súa millóns de persoas en todo o mundo.

Lembrando aquel 2 de maio de 1935, ao cabo de moitos lustros, nunha das súas últimas visitas marianas ao santuario da nosa Señora de Sonsoles, san Xosemaría expresábase así: ***rezade moito á Santísima Virxe no mes que vai comezar. As romarías de maio son algo marabilloso. Eu estiven onte en Sonsoles e consideraba que se todos os que durante o mes de maio van de romaría, en todo o mundo -en Europa, en Asia, en África, en América e en Oceanía-, fosen a Sonsoles uns detrás doutros, estaría a ir e vindo xente a esa ermida da Virxe, sen interrupción, desde o 1 de xaneiro até o 31 de decembro***[\[9\]](#).

Coa piedade e o empeño de todos, ben unidos ao Papa, aos bispos e aos demais cristiáns, alcemos unha

intensa súplica pola Igrexa, polo mundo, polas familias, pola sociedade civil. Así as actividades persoais e corporativas en servizo das almas desenvolveranse máis e colmaranse de eficacia. O noso Pai afirmaba que ***todas as tarefas apostólicas e os instrumentos para polas en marcha son onus et honra, carga e honra (...) dos Numerarios, dos Agregados, dos Supernumerarios; e tamén dos Cooperadores. Enganaríase e tería mal espírito e pouca xenerosidade quen pensase que esas empresas son soamente cousa dos Numerarios, porque de nós é necesario que se poida dicir sempre, ao falar dos nosos afáns apostólicos, aquilo que se le nos Feitos: multitudinis autem credentium erat cor unum et ánima unha(Hch4, 32), toda a multitude dos fieis tiña un mesmo corazón e unha mesma alma***[10].

Na penúltima semana de abril, estiven en Valencia, onde -convidado o Cardeal Arcebispo- celebrei na catedral unha Misa de acción de grazas pola beatificación de don Álvaro e pronunciei unha conferencia sobre o seu traballo no Concilio Vaticano II. Ademais, reunínome con moitas fillas e moitos fillos meus, e con persoas de todas as idades que participan no labor da Obra. Axudádeme a agradecer a Deus os froitos espirituais que El quixese suscitar. Acompañádeme tamén na acción de grazas pola ordenación presbiteral dun bo grupo de irmáns vosos, Numerarios, o próximo día 9, na Basílica de San Eugenio. *Deo omnis glória!*

Termino, fillas e fillos meus, co recordo da novena de san Xosemaría á Virxe de Guadalupe, en maio de 1970. Acudiu alí para rezar pola Igrexa, polo Santo Pai, polo Opus Dei. E cantos froitos produciu! Seguirán

abundando, pola bondade de Deus e a intercesión da Virxe Santísima, se nos afanamos en seguir cotidianamente os pasos do noso Pai, como de modo tan leal fixo don Álvaro. Acudamos á súa intercesión especialmente o próximo día 12, data na que celebraremos por primeira vez a súa memoria litúrxica.

Con todo agarimo, bendívos e vólvevos a pedir oracións

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de maio de 2015.

[1] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 11-II-2015.

[2] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 18-II-2015.

[3] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 24-XI-1972.

[4] Papa Francisco, Encontro coas familias en Filipinas, 16-I-2015.

[5] *Ibid.*

[6] *Hch* 4, 33.

[7] Cfr. *Hch* 5, 41.

[8] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 141.

[9] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 29-IV-1969.

[10] San Xosemaría, *Carta 31-V-1954*, n. 34.